

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ

ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ Ἐστίας

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη τοῦ α', β', γ', δ', ε', καὶ ς' ἔτους εὐρίσκονται
παρ' ἡμῶν καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κυρία ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῶν χειρο-
γραφα δημοσιεύονται ἢ μὴ
δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυ-
πόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα
τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελ-
λούσης δὲν εἶναι δεκτά. —
Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς
τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σαι ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΑΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δμ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

11 Ὀδὸς Μουσῶν 11
Ἀπέναντι Νέας Ἐφημερίδος

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς
ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνε-
ται δεκτὴ μόνον ἐντὸς οκτῆ
ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Τὸ Ἰωβιλαῖον τῆς βασιίσσης Βικτωρίας. — Καθημερινὰ ἐντυπώσεις. Ὁ κόσμος τῶν σχολείων. Τὸ ἐν Πειραιεὶ ἐργαστήριον τῆς Ἐνώσεως. Φιλολογικαὶ Σελίδες. — Ρακίνας (ὑπὸ κ. Ἑλένης Γεωργιάδου). — Ὁ καθρέπτης (παραμῦθι, ὑπὸ δος Εἰρήνης Νικολαΐδου). — Ἡ τέχνη (ὑπὸ κ. Μαρίας Κρούσμαν). — Ποίημα (ὑπὸ κ. Κρυσταλλίας Χρυσοβέργη). — Ἡ γυναικεία ψήφος ἐν Γαλλίᾳ. Ἀλληλογραφία. Συμβουλαί. Συνταγαί.

ΤΟ ΙΩΒΙΛΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Αἱ τιμαὶ αἱ ἀπνευρόμε-
ναι σήμερον πρὸς τὴν γη-
ραιὰν Βασίλισσαν τῆς Ἀγ-
γλίας ἐπὶ τῷ ἀδαμαντίνῳ
Ἰωβιλαίῳ τῆς, τὰ ἀναριθ-
μητὰ ἄρθρα καὶ αἱ μελέται
καὶ αἱ περιγραφαὶ τῶν ἑορ-
τῶν καὶ τῶν δώρων, ἅτινα
ἀπενεμήθησαν εἰς τὴν χαρι-
τόβροτον ἄνασσαν τῆς Με-
γάλης Βρετανίας, ὁ παντα-
χόθεν παρὰ ἐχθρῶν καὶ φί-
λων ἀνομολογούμενος θρίαμβο;
αὐτῆς κατὰ τὰς μακρὰς
δεκαετηρίδας τῆς ἐπὶ τοῦ
θρόνου δράσεώς τῆς, ἡ πο-
λιτικὴ συνέσις καὶ περίνοιχ
αὐτῆς ἢ παρὰ πάντων ἀ-
ναγνωρίζομένη, ὅχι μόνον
τὴν Βικτωρίαν ἀναδεικνύουσι
ὑπέροχον γυναικείαν προσω-
πικότητα, ἀλλὰ πρὸς ὀλί-
κληρον τὸ γυναικεῖον φύλλον
ἀντανεκλώπι δέξαν καὶ τι-
μὴν καὶ θρίαμβον.

Ἡ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΒΙΚΤΩΡΙΑ
ἐν στρατιωτικῇ ἐνδυμασίᾳ κατὰ τὴν ἐν Οὐίνδουρ ἐπιθεώρησιν τοῦ 1837.

Ἡ Βασίλισσα Βικτωρία
ἀπὸ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀδα-
μαντοστολιστοῦ θρόνου τῆς,
ὄν ἐθεμελίωσαν ἀκλόνητον
καὶ κραταῖον αἰ ὑπέροχοι ἀ-
ρεταὶ καὶ ἡ ἀδιαφιλονίκη-
τος πολιτικὴ μεγαλοφυΐα
τῆς, ἀποτελεῖ σήμερον τὸ
ζῶν μνημεῖον τῆς γυναικείας
δυνάμεως, τὸ μέτρον καὶ
τὸν γνώμονα τῆς καὶ εἰς τὰ
ὑπέρτατα ἔτι ἀξιώματα ἐπι-
τυχοῦς καὶ ὑπερόχου ἐπι-
δόσεως τῆς γυναικός, ὅταν
αὕτη ἀπὸ τῆς νεότητός τῆς
καταλλήλως παρασκευασθῆ,
ὅταν κατανοήσῃ τὴν ἐν τῷ
κόσμῳ ἀποστολὴν τῆς.

Μεταξὺ τῶν κραταιῶν βα-
σιλέων καὶ αὐτοκρατόρων τοῦ
αἰῶνος τούτου, τίς ἄρα δύ-
νεται νὰ ἀτενίσῃ ὑπερήφα-
νος τὸ ἔργον τῆς βασιλείας
του καὶ νὰ εἴπῃ ὡς ἡ Βι-
κτωρία πρὸς τὰ ἑκατομμύ-
ρια τῶν ψυχῶν, ἐξ ὧν ἀπο-
τελεῖται ὁ λαὸς τῆς :

— Λαέ μου, ἴδε τὸ ἔργον μου καὶ κρινέ με.

Καὶ τίς ἄλλος μεταξύ τῶν συγχρόνων τῆς γῆς ἀρχόντων, οὔτε αὐτῶν τῶν δημοκρατουμένων κρατῶν ἐξαιρουμένων, κατώρθωσε νὰ βασιλεύσῃ τιμώμενος καὶ ἀγαπώμενος ὡς ἡ γυνὴ αὐτῆ, χωρὶς συνωμοσίας, ἐπιβουλὰς, κατασκοπίας καὶ δολοφονικὰς ἀποπειράς;

Καὶ σήμερον εἶτι εἰς τὸν ἀγῶνα, ὃν ἡ μικρὰ Ἑλλάς ἀνέλαθεν ὑπὲρ τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τοῦ χριστιανισμοῦ, τίνα ἔχει θερμὸν συνήγορον καὶ ὑπερασπιστήν, ἐὰν ὄχι τὸν λαὸν αὐτόν, τὸν ὁποῖον ἡ Βασίλισσά του ἐδίδασκε νὰ ἀγαπᾷ καὶ σέβεται τὸ δίκαιον, καὶ νὰ ὑπερμαχῆ τῆς προόδου καὶ τῆς ἐλευθερίας;

Καὶ τίς ἄλλος πλὴν αὐτῆς ὕψωσε μέχρι σήμερον φωνὴν συμπαιθείας ὑπὲρ ἡμῶν καὶ ἐπ' ὅσον ἡ διεθνὴς πολιτικὴ τῆ ἐπιτρέπει, ἀγωνίζεται νὰ καταστήσῃ ἤττον ἐπαχθεῖς τοὺς ὄρους τῆς εἰρήνης, οὓς ἡ εὐρωπαϊκὴ διπλωματικὴ ἀνέλαβε νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τοὺς νικητὰς μας;

Καὶ ἡ Ἑλλάς λοιπὸν ὡς ἔθνος καὶ αἱ Ἑλληνίδες ὡς γυναῖκες, ὣν τὸ φύλον περιφανῶς ἐτίμηθεν ἡ γηρικὴ ἀνασσα, μετ' ὄλον τὸν πένθος καὶ τὴν λύπην μας διὰ τὰ ἐθνικὰ μας ἀτυχήματα, ἀς συνενώσωμεν σήμερον τὰς εὐχὰς μας μετὰ τοῦ ἀγγλικοῦ λαοῦ ὑπὲρ τῆς ζωῆς καὶ τῆς εὐημερίας τῆς γηραιᾶς ἀνάσσης, ἣτις ἀποτελεῖ τὸ σέμνωμα καὶ καύχημα τῶν γυναικῶν τοῦ κόσμου ὅλου.

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Καλὴ μου γλιτ,

Αἱ βροχαί, οἱ κεραυνοί, αἱ πλημμύραι, αἱ καταγιγίδες ἐξακολουθοῦν. Ἀληθὲς τῆς φύσεως πανθαμιόνιον, πλήρης εἰκῶν φυσικοῦ ἐκφυλισμοῦ, ἐὰν δύναται τις νὰ ἐφαρμόσῃ τὴν λέξιν αὐτήν, τὴν ἐκδηλοῦσαν τὴν νόσον τοῦ γέλους τοῦ δεκάτου ἐνάτου αἰῶνος καὶ ἐπὶ τῶν ἐκτρόπων τῆς φύσεως φαινομένων.

Διότι τί ἄλλο εἶναι παρὰ ἐκφυλισμὸς τῆς φύσεως ἡ ἀτυχήτης κατὰ τὴν ὥραν αὐτὴν θαλασσοπλημμύρα τῆς γῆς, καὶ αἱ ἐκρήξεις τῶν ἀλληπαλλήλων κεραυνῶν καὶ ἡ αὐτοκαταστροφή, οὕτως εἶπεν, παντὸς ὅ,τι παρ' αὐτῆς τῆς ἰδίας ἐδημιουργήθη ἐν εὐδία, καὶ ἡ σῆψις καὶ τὰ πέλαμα καὶ αἱ νοσογόνοι ἐστῖαι καὶ οἱ λιμοί, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐπακολουθήσουν τὰς ὡς ὑστερικῆς ἢ παράφρονος γυναικὸς ἀνωμάλους καὶ σπασμοδικὰς αὐτὰς συγκαλονίσεις τοῦ μικροῦ πλανήτου μας.

Ἄλλ' ἐνῷ ἡ χθεσινὴ ἡμέρα τόσῃν καταστροφῇ ἐσκόρπισεν εἰς τοὺς αἰτοφόρους ἀγροὺς καὶ ἡ ἐφορεύουσα τούτους θεὸς τίς διέτρεξε τὸν κίνδυνον νὰ μεταβληθῆς ὄμβρεϊόν τινα δύναμιν, καὶ οἱ χρυσίζοντες στάχυς ἐπεσαν ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον ὑστατα καυάκια τοῦ ὕλικου ἡμῶν καταποντισμοῦ, αἴρνης σήμερον, λαμπρὸς ἥλιος σκορπίζει πάλιν τὴν χαρὰν καὶ τὴν ζωὴν παντοῦ, τὰ δένδρα μετὰ τὸ λουτρὸν ἐκεῖνο παρυσιάζουσι τὰς ὠραιοτέρας ἀποχωρῶσεις τοῦ σμαραγδίνου φυλλώματός των ἐν ἀκαστραποῦσῃ στιλεθδόνι, τὰ πουλάκια ψάλλον ζωνρότατα τὸ ζῆμα τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς μητρότητος καὶ ἡ ἀτμοσφαιρὰ διαυγῆς, καθάρῃ ὡς κρύτταλλος περιβάλλει καὶ πάλιν τὸ σῦμπεν με θαυμασίαν γαλήνην καὶ ἡρεμίαν.

Τὴν εἰκὼν αὐτὴν τῆς ἡσυρτικῆς μετὰ τὴν καταστροφὴν παρουιάζουσα καὶ ἡμεῖς σήμερον, ἀν καὶ εἶναι βέβαιον ὅτι αἱ ἐθνικαὶ μας καταστροφαὶ καὶ ἀτυχίαι δὲν ἔληξαν ἔτι, καὶ ὅτι ὁ οὐρανὸς τοῦ ἐθνικοῦ μας βίου καλύπτεται εἰσέτι μετὰ πικρὰ καὶ σκοτεινὰ νέφη.

Ἄλλὰ τί τὰ θέλεις; τοιούτῃ, φαίνεται, ἐπλάσθη ἡ φύσις, καὶ εἰς τοὺς αὐτοὺς ὑπόκεινται νόμοις τὰ ἔμψυχα ὡς καὶ τὰ ἄψυχα δημιουργήματά της. Μετὰ τὰς καταστροφὰς καὶ τὰ ναυάγια γαλήνη καὶ ἡρεμία, μετὰ τὸ πικρὸν σκότος, σχετικὸν φῶς, μετὰ τὸν θάνατον ζωῆ.

Τὴν εἰκὼν τῆς ζωῆς, τῆς ἐλπίδος, τοῦ μέλλοντος παρίστα κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ζωηρότερον ἢ κίνησις τοῦ παιδικοῦ κόσμου, μετὰ τὴν μακρὰν τῶν ἐξετάσεων ἐξέλιξιν, μετὰ τοὺς κόπους καὶ τοὺς συναγωνισμούς, καὶ τὰ μικρὰ πάθη καὶ τὰς ὑποδοκούςας ἀντιζητίας, καὶ τὴν ἀγωνίαν τῆς ἐπιτυχίας, καὶ τὴν ὀδύνην τῆς ἀποτυχίας τῶν μικρῶν ἐξεταζομένων.

Ὁ κόσμος τῶν μικρῶν

Διὰ τοὺς μικροὺς καὶ τὰς μικρὰς μαθητῆρας ὁ πόλεμος οὐδεμίαν ἐπὶ τῆς συνήθους πορείας τῆς ζωῆς των ἐπέφερε μεταβολήν. Καὶ ὅταν ἀκόμη αἱ παιδικαὶ καρδίαι των ἐπαλλοινοῦντο εὐγενεστέρους παλμοὺς τοῦ πατριωτικοῦ κινδύνου, καὶ ὅταν τὰ τριφερὰ χεῖλη των ἔτεινον νὰ ἀπευθύνουν ἀγνὰς προσευχὰς ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς χώρας μας, ἀμείλικτος ὁ διδάσκαλος ἀπήτει παρ' αὐτῶν τὴν ἀποστήθισιν γραμματικοῦ κανόνος ἢ τὴν ἀντιγραφὴν, τίς οἶδε, πόσων ὀνομάτων καὶ ρημάτων, διότι αἱ ἐξετάσεις ἐπέκειντο, καὶ ἐὰν οἱ μικροὶ Ἑλληνοπαῖδες προσήρχοντο εἰς αὐτὰς μετὰ ὀλιγώτερῃ γραμματικᾷ ἐφρόδιᾳ, τὸ μέλλον καὶ αὐτῆς καὶ ἐκείνων θὰ ἠπειλεῖτο.

Ἰπῆρξαν ἐν τούτοις καὶ τυχερώτερᾳ τούτων παιδιὰ κατὰ τὴν περίστασιν αὐτὴν, καὶ ἦταν ἐκεῖνα τῶν ὁποίων τὰ σχολεῖα κατελήφθησαν ὑπὸ Κρητῶν ἢ Θεσσαλῶν προσφύγων, καὶ τὰ ὅποια, ἐλλείψει στέγης, ἐμειναν ἐλεύθερα νὰ παρακολουθοῦν τὰς συγκινήσεις τῶν γονέων των καὶ τὰς περιγραφὰς τῶν ἐρημερίων καὶ νὰ χαράττουσι εἰς τὰς ὁδοὺς σχεδιαγράμματα τοῦ ἑλληνικοῦ καὶ τοῦ τουρκικοῦ στρατοπέδου καὶ νὰ κανονίζουσι ἐκ τῶν προτέρων τὴν πορείαν τῶν μαχῶν καὶ νὰ διορθώνουσι τὰ λάθη τῶν διευθυνόντων τὸν πόλεμον, καὶ νὰ ἐπικρίνουσι τὰς διαπραχθεῖσας ἀνοησίας καὶ νὰ ἐξαίρουσι τὴν ἀνδρίαν τοῦ Σκολένσκη καὶ νὰ ἐπιτελοῦν ἐν μιᾷ λέξει ἐν εἶδος τεχνοκρητικῆς τοῦ πολέμου, ὀλιγώτερον ἴσως ἐπισήμου τῆς ἀνὰ τὰ καφενεῖα διεξαγομένης παρὰ τῶν μεγάλων, ἀλλ' ἐξ ἴσου, ἐὰν ὄχι περισσότερο ἐκείνων **σοφῆς**.

Ἐν τούτοις καὶ δι' αὐτὰ τὰ εὐτυχημένα, τὰ προνομιούχα μικρὰ ἀμείλικτος ἐπῆλθεν ἡ διαταγὴ τῶν ἐξετάσεων, εὐθύς ὡς αἱ συγκινήσεις τοῦ πολέμου ἐκόπασαν. Καὶ τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο κατηγῆ προσήρχοντο, ἐν συνωστισμῷ, εἰς γωνίαν τινα ἐλευθερωθέντος ἐκ τῶν προσφύγων δωματοῦ τῆς σχολῆς, ἵνα ἐπαναλάβουσι τὰ ἐγκαταλειφθέντα μαθήματα καὶ παρασκευασθῶσι διὰ τὸ μέγα ἔργον τῶν ἐξετάσεων. Εὐτυχῶς ὁ νέος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Εὐταξίας εἶχε τὴν καλὴν καὶ πατριωτικὴν ιδίαν νὰ μὴ ἀπαιτήσῃ αὐστηρὰν δοκιμασίαν τῆς ἐπιτελομένης καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους πνευματικῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἰδιαίτερα νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν διδασκάλων καὶ ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν εἰς τὸ μάθημα τῆς γυμνα-

στικῆς, εἰς τὸ ὅποιον, ὡς πολὺ σοφῶς εἶπε, πρέπει νὰ στραφῇ σήμερον ὅλη ἡ προσοχὴ τῶν ἀναλκμαχόντων τὴν μόρφωσιν τῆς νεολαίας μας.

Καὶ τοιοιούτῳ οἱ ἄλλοις καὶ αἱ κορώναι παρεδέρσαν καὶ ἐπεσκίασαν ὀλίγον τὴν εἰδεχθῆ καὶ ἀπικισίαν μορφήν τῆς γραμματικῆς καὶ τοῦ συντακτικοῦ, τῶν ὁποίων ἡ μέχρι σήμερον ἐπικράτησις εἰς τὴν παιδικὴν ἀνατροφὴν μας μετέβλεν ἀπὸ λαοῦ ἀλλήμου, νοήμονος καὶ ἠρωϊκοῦ, εἰς λαόν, ἐξητλημένον καὶ ὑστερικὸν καὶ ἐκφυλισμένον καὶ σχεδὸν θραυσθελόν.

Δὲν θὰ ὁμιλήσωμεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο περὶ τῶν προόδων, τὰς ὁποίας αἱ μαθητῆραι τούτου ἡ ἐκείνου τοῦ ἀνωτέρου παρθεναγωγείου ἐπετέλεσαν κατὰ τὸ ἔτος τοῦτο εἰς τὰ μαθήματα, ἀλλὰ θὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς μικρὰν ἐπιθεώρησιν τῶν ἐξετάσεων τῆς γυμναστικῆς τῶν ἰδιωτικῶν Παρθεναγωγείων μας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ καὶ θὰ ἀποτελέσῃ ἔτι περισσότερο εἰς τὸ μέλλον τὸ κυριώτατον μέλημα τῶν παιδαγωγῶν καὶ τὸν πολυτιμώτατον παράγοντα πρὸς μόρφωσιν γενεᾶς ὕψους καὶ ἀρετίας.

Εἰς τὴν μεγάλην αὐλήν τοῦ Παρθεναγωγείου Χίλλ, τὴν πλαισιουμένην ἀπὸ γηραιᾶ, ὅσον καὶ αὐτὸ τὸ σχολεῖον, δένδρα, παρετάχθησαν ἐναλλάξ μικραὶ καὶ μεγάλαι μαθητῆραι πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν γυμναστικῶν των ἀσκήσεων, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρξαν ἐντελεῖς, πιστοποιοῦται ὅτι τὴν γνώμην τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῆς παιδείας περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ἐπικρατήσεως τῆς γυμναστικῆς συμμερίζονται καὶ ἀναγνωρίζουσι πᾶσαι αἱ Ἑλληνίδες παιδαγωγοί, αἱ ὁποῖαι ἐκ παραλλήλου πρὸς τὴν μόρφωσιν τοῦ πνεύματος ἐπιδιώκουσι καὶ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν.

Καὶ ἦτο ὠραῖον τὸ θέαμα δεκάδων ὄλων νεαρῶν κορασίδων, αἱ ὁποῖαι μετὰ τὰ ὁμοίωμορφα των λευκὰ φορέματα καὶ τὴν εὐθυτενῆ στάσιν, στρατιωτικὰ βαίνουσαι, μετὰ βήματα σταθερά, μετὰ εὐκαμπίαν καὶ εὐτροφίαν τῶν σωματικῶν μελῶν, μετὰ χαρμὴν εἰς πᾶσαν κίνησιν ἐξετέλεσαν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὰς δυσκολωτέρας καὶ μεθοδικωτέρας ἀσκήσεις.

Ἡ σοβρὰ καὶ περιβροντὴς ἔκφρασις τοῦ προσώπου ὄλων τῶν ἀσλουμένων μαθητῶν μοι ἐνεποίησεν ὀδυνηρὸν ἐντύπωσιν. Ἄλλοτε, εἰς παρελθόντα ἔτη τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς ἦτο τὸ κατ' ἐξοχὴν μάθημα τῆς ζωηρότητος καὶ χαρᾶς καὶ ὄλων τὰ πρόσωπα γελοστά, μειδιῶντα καθίστων τὴν ἡμέραν ταύτην τῶν ἐξετάσεων ἐντελῶς ἐορτάσιμοι. Σήμερον ὁ πόνος ἐπὶ τῆ ἐθνικῆ συμφορᾷ, τὸ πένθος ἐπὶ τοῖς ἀτυχήμασι τῆς αἰμοσταζούσης καρδίας τῆς πατρίδος, ἐξωγαρρίζετο εἰς τὰ παρθενικὰ τῶν νεαρῶν κορασίδων πρόσωπα, αἱ ὁποῖαι ἐκ τῆς ὀδυνηρᾶς αὐτῆς δοκιμασίας θὰ ἠντλησαν ἀναντιρρήτως τὸ διδασκτικώτατον μάθημα τῆς εὐθύνης τῶν μητέρων των, εὐθύνης, ἣν καὶ αὐταὶ θὰ φέρουσι μίαν ἡμέραν ἀπέναντι τῆς πατρίδος, ἐὰν δὲν συντελέσουν εἰς μόρφωσιν γενεᾶς ὑγιεστέρης τῆς παρούσης.

Τὴν παρατήρησιν αὐτὴν ἐκίχμεν καὶ μετὰ τὰς μαθητῆρας τοῦ Παρθεναγωγείου Σκορδέλη, τοῦ ὁποίου μετ' ἴσης ἐντελεῖς καὶ ἀκριβεῖς αἱ μαθητῆραι ἡσκήθησαν, ἀκολουθησάσαι διὰ τὸ μέγα ἔργον τῶν ἐξετάσεων. Εὐτυχῶς ὁ νέος ὑπουργὸς τῆς Παιδείας κ. Εὐταξίας εἶχε τὴν καλὴν καὶ πατριωτικὴν ιδίαν νὰ μὴ ἀπαιτήσῃ αὐστηρὰν δοκιμασίαν τῆς ἐπιτελομένης καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους πνευματικῆς ἐργασίας, ἀλλ' ἰδιαίτερα νὰ ἐπιστήσῃ τὴν προσοχὴν διδασκάλων καὶ ἐξεταστικῶν ἐπιτροπῶν εἰς τὸ μάθημα τῆς γυμνα-

Τὸ ἐν Πειραιεὶ ἐργαστήριον τῆς Ἐνώσεως.

Καὶ ἐδῶ συγκέντρωσις κορασίδων καὶ γυναικῶν, ἀλλ' ὑπὸ διαφόρους ἐντελῶς ὄρους καὶ συνθήκας. Αἱ δυστυχεῖς αὐταὶ οὔτε τὰ ζωηρὰ χρώματα τῆς ὑγείας τῶν ἀσκουμένων μαθητῶν ἔχουσι, οὔτε ἡ στάσις καὶ τὸ ὕψος καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ προσώπου των προδίδει τὴν εὐχαρίστησιν, ἣν ἀντλεῖ ἡ νεότης ἐκ τῆς ζωῆς.

Ὁ ἐδῶ τελούμενος ἀγῶν δὲν εἶναι ἀγῶν ὑγείας τοῦ σώματος καὶ τονώσεως τῶν μυῶν καὶ ἀνανεώσεως τοῦ αἵματος. Εἶναι ἀγῶν ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως, ὑπὲρ τοῦ ἄρτου. Πρόσφυγες, ἐστερημένοι τῶν ἀγαθῶν, ἕτινα εὐημεροῦσα πατρὶς παρέχει εἰς τὰ τέκνα της, ἀποζῶσαι ἐν ἀθλιότητι ἐκ τοῦ ἄρτου, τὸν ὁποῖον ἡ φιλανθρωπία ταῖς παρέχει, ζητοῦσι ἀπὸ τὴν ἐργασίαν νὰ γλυκάνῃ ὀλίγον τὸν ἄρτον αὐτὸν τοῦ ἐλέους, νὰ συντελέσῃ ὅπως ἡ συντήρησις των ἀποβῆ ἀνθρωπινωτέρη, ὅπως αἱ πρώται τοῦλάχιστον ἀνάγκαι τῆς ζωῆς ἰκονοποιηθοῦν.

Ἡ Ἐνωσις τῶν Ἑλληνίδων, διὰ τοῦ Τμήματος αὐτῆς τοῦ πρὸς παροχὴν ἐργασίας, ἀπέβη ἀληθῶς εὐεργετικὴ ὄχι μόνον πρὸς τὰς πρόσφυγας διὰ τῆς ἰδρύσεως ἐργαστηρίων ἐν Ἀθήναις καὶ ἐν Πειραιεὶ, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὰς οἰκογενεῖς τῶν ἀτόρων ἐφεδρῶν, αἱ ὁποῖαι ἠδυνήθησαν νὰ ἀνακουρισθῶσιν ὀλίγον, ἐργαζόμεναι καὶ ἐξαπχαλίζουσαι ἀνετιωτέρων τῶν τέκνων των συντήρησιν.

Τὸ ἐν Πειραιεὶ Ἐργαστήριον παρέχει σήμερον ὠραῖαν εἰκὼν τῆς δράσεως τῶν κυριῶν τῆς γείτονος πόλεως, αἱ ὁποῖαι ὑπὸ τὴν ἀκαταπνήγτον Ἐφορὸν τῆςπρὸς παροχὴν ἐργασίας ἐπιτροπῆς κ. Αἰκατερίνην Δασκαρίδου διοργανώσιν τέλειον ἐν Πειραιεὶ ἐργαστήριον, εἰς τὸ ἐκεῖ Θεῖτον Πειραιῶς, τὸ παρὰ χωρηθὲν λίαν εὐγενῶς πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον παρὰ τοῦ ἐκεῖ δημάρχου κ. Μουτσοπούλου.

Ἦν τὰς διακοσίας ἐργατῆρας πάσης ἡλικίας ἐργάζονται τακτικῶς ἀπὸ πρωῆς μέχρις ἐσπέρας, εἰς πεντακοσίας δὲ περίπου δίδεται κατ' οἶκον ἐργασία. Ἄγρυπνοι, ἀκούραστοι αἱ κυραὶ τῆς Ἐνώσεως τοῦ Πειραιῶς μετὰ ἔφορον ἰδίαν δραστηριοτάτην, τὴν κ. Ἀργυρὴν Φεράλλη, μετὰ γραμματέα πολυτίμον τὴν δα Δεκαβέλλαν, μετὰ ταμίαν ἔτι πολυτιμωτέραν τὴν δα Ἐλένην Ἀνδριοπούλου, μετὰ συμβούλους, ὅ,τι ἐπιφανῆς καὶ ἐκλεκτὸν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ γυναικεῖος κόσμος τοῦ Πειραιῶς εἰς δράσιν καὶ φιλανθρωπίαν, μετὰ διευθύντριαν τὴν δα Βούρβαχην, γεννημένην διὰ τὸ ἔργον αὐτό, κατέστησαν τὸ ἐν Πειραιεὶ ἐργαστήριον ἐράμιλλον τοῦ ἐν Ἀθήναις καὶ ἀπέβησαν εὐεργετικαὶ εἰς τὴν μιστιζούσων τού: πρόσφυγας καὶ τὰς οἰκογενεῖς τῶν ἐφεδρῶν ἑνδειαν.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑΙ ΣΕΛΙΔΕΣ

Ο ΡΑΚΙΝΑΣ

Τὸν ἀγαπῶμεν, ὅσον τοῦ ἀξίζει. Ἡ ζωὴ του εἶναι ἐντελῶς ἀνθρωπίνη, ὅλη γεμάτη ἀδυναμίαις καὶ ἠρωϊσμῶν καὶ ὠραῖα δάκρυα. Ὁμοιάζει, τρόπον τινὰ, πρὸς τὴν ζωὴν τῆς ἀγίας ἐταιρίας Θεαίδο, ἣτις ὑπῆρξε παιδίον εὐσεβὲς, κόρη ἀτακτος καὶ ἀμαρτωλῆ, ἀλλὰ ὠραία καὶ καλὴ πάντοτε καὶ τέλος γυνὴ ὠρῖμος, ἀφοσιωθεῖσα εἰς τὸν θεμιτὸν καὶ δίκαιον ἔρωτα τοῦ χριστιανισμοῦ. Τὴν προτομὴν τῆς ἀγίας αὐτῆς Μαγδαληνῆς ἄλλων χρῶνων θὰ ἔθετον εὐχαρίστως ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Ρακίνα, εἰς τὸ

ιδεώδες κοιμητήριο των μεγάλων ποιητών. Θα ήτο άγνή και με χιτώνα γραφικωτάτων πτυχών. Κκι επί της πλακός του τάφου τούτου θα έχάρασα με ώραιους χαρακτήρας τήν φράσιν της κ. Σεβινιέ: 'Αγαπή τον Θεόν, ώς ήγάτησε τας έρωμένιας του.

'Ανετράφη υπό την σκιάν του ίσρου βήματος παρ' ανθρώπων άγιών, πολύ σοβάρων και πολύ άπλοϊκόν. Εύσεδής ώς άγγελος, ρομαντικός ήδη εις σημείον, ώστε να αποστηθίση τον Θεαγένη και την Χαρίκλειαν, άναίσθητος εις τὰ κάλλη της γης και του ουρανού. . . . εξηκολούθησε κατά την μαρτυρίαν του La Fontaine να αγαπή τούς κήπους, τὰ άνθη, τούς σκυλιους τόπους και αυτός παρακινεί τούς φίλους του να θαυμάζουν τας φαντασμαγορικάς δύσεις του ήλιου.

'Η εφηβική του ήλικία είναι ευχάριστος, άνήσυχος, δλίγον φιλόσοφος. Μεταξύ είκοσι πέντε και τριάντα έπτὰ έτών δοκιμάζει όσον ήμπορεί καλλίτερα όλους τούς καρπούς της ζωής.

Μάταιος, ευερέθιστος, άχαρίστος ένίστε, φιλήθοнос μέχρ. σχεδόν παραλυσίας, αλλά μεθ' όλα αυτά όχι κακός.

Κατά την περίοδον ταύτην της ήλικίας του, γράφει τας τραγωδίας του, τας τόσον γλυκειάς και τόσον παραφόρους, και δημιουργεί τούς θαυμασίους εκείνους τύπους των άφωρισμένων του γυναικών.

'Αλλ' ό ποιητής ούτος τόσον τραγικών έρώτων είναι άμφιβολον, εάν ήσθάνθη δι' ίδιον λογαριασμόν ό,τι περιέγραφε τόσον τελειώς. . . . 'Εάν ό Ρακίνας ειχεν άγαπητή ώς ό 'Ορέστης της Άνδρομάχης, ουδέποτε θα έγνώριζε, να ζωγραφίση τον έρωτα.

'Ενψ δέ παρουσίαζε εις τὸ πολύ κοινὸν θεάματτα άρκετὰ ήδονικά, άλλ' ένταυτῷ ποτισμένα με πολλήν ευγένειαν όλαί αι άγίαι γυναίκες και αι μοναχάί της οικογενείας του — και ήσαν πολυπληθεϊ; — κ αι ό μέγας Arnauld και ό καλός Νικόλ και άλλοι άγαπώντες τον προσηγύχοντο δια τήν σωτηρίαν της ψυχής του άπολωλότος αυτού υιού.

Τούτο έσω συνετέλεσεν, όπως ό Ρακίνας άντιληφθη αφνης πρώϊαν τινά ότι ή Φαίδρα του ήτο πολύ χαριτωμένη και λάβη την άπόφασιν να έκτελεση την μάλλον άκατανόητον θυσίαν, ήν ή ιστορία της φιλολογίας άνέγραψε ποτε εις τας δέλτους της: να φορέωσθ δηλαδή εν έαυτῷ τον άνθρωπον των γραμμάτων εις ήλικίαν μόλις τριάντα έκτώ έτών.

'Ο,τι συγκινή, είναι ή επιτέλεσι; της θυσίας, ή όποία εν τούτοις δεν τον απήλλαξεν έντελώς φιλολογικῶν τινων άδυναμιῶν. Δεν ήθελε πλέον να γράφη δια τὸ πολύ κοινόν, άλλ' έγραψεν εν συνεργασία μετὰ του Boileau τὸ μελόδραμα του Φαέθωνος δια τήν κ. de Montespan και μετὰ πολλής χαρᾶς τήν Έσθήρ και τήν Athalie δια νεάνιδας, τας όποιας προεγύμναζεν εις τας παραστάσεις, και ὦν τὰ δάκρυα απέμασσαν — των ώραιοτέρων πάντοτε — όσάκις ήναγκάζετο να κρίνη αυστηρῶς τήν υποκριτικὴν τέχνην των.

'Αλλά βαθμηδὸν και κατ' ολίγον ό Ρακίνας εξανγίζεται. Αί επιστολαί του πρὸς τον Boileau, αληθέσταται εν τῇ άπλοτητί των, άποπνέουν άπειρον ήθικόν κάλλος. Και πόση στοργή εις τὸ συνετόν και συγκρατημένο αυτό ύφος, τὸ όποϊον επέβαλεν ή ευπρέπεια και ή χριστιανική συστολή. 'Επιστολήν του τινα πρὸς τον Boileau περαίνει ώς εξής: "Οσορ βλέπω

να έλαττοῦται ό αριθμὸς των γλωσσων μου τόσο γίνεται ευαισθητότερος πρὸς τοὺς άλλους, ποῦ μου μένουν. Και νομίζω ότι μου μένεις μόνοι σύ. 'Υγίαινε, φοβοῦμαι ότι θα με συγκινήτη παραφόρως ή σκέψις αὔτη.

Οί έχθροί του τον κατηγορήσαν ως πολύ αὐλικόν, αν και δημοσίως εμεινε πάντοτε φίλος των 'Ιανσενιστών. 'Υπὸ θρησκευτικῶν μάκιστα ένδοικισμῶν όρμώμενος έπαισεν ένωρίτατα να φοιτᾷ εις τὸ Μελόδραμα και εις τήν Κομφιδίαν. . . . 'Αλλ' ειχε τήν άνοσηίαν να αγαπᾷ τον βασιλέα. Οί κακοί διέδωκαν, ότι άπέθανεν εκ λύπης, διότι απήρρεσεν εις τον Λουδοβικον XIV. Αυτό είναι άπίθανον, αφού ουδέποτε εφοβήθη να άπαρέση, τολμήσας να γράψη τὰ 'Απομνημονεύματά του περι της άθλιότητος του λαού, τὰ όποϊα ήνεπιστεύθη εις τήν κ. de Maintenon. 'Εν γένει πρὸς τον λαόν υπῆρξε πάντοτε εϋσπλαγχνικώτατος.

'Υπῆρξε θαυμάσιος πατήρ πέντε θυγατέρων, των όποϊων αι δύο εγειναν μοναχαί. 'Ο Ρακίνας εκλαυσε δια τήν άπόφασίν των, αν και αυτός δια των μαθημάτων του τας ειχεν ώθήσει εις τήν μοναχικὴν ζωήν.

Οὕτω ό συγγραφεὺς του Βαγιαζέτ και της Φαίδρας, ό σοφώτερος ζωγράφος των άφρονστερών έρώτων, εξηκολούθησε μέχρι τέλους να αγαπᾷ, αλλά κατὰ διάφορον τρόπον, αδύνατος δὲ και μέγας μέχρι τέλους, άπέθανεν έσωσ από πόνον αὐλικού, θυσηοθεις δια τήν πρὸς τούς πτωχοὺς αγάπην του.

Ζωή έξοχος, καθ' ήν ή αγάπη υπό τας διαφόρους αὔτης φάσεις, κατέληξεν εις αγάπην των πτωχῶν.

Και επανερχόμεθα εις τούς στίχους της Imitation του 'Ιησοῦ Χριστοῦ, οτινες φαίνονται μεταφρασθέντες εκ του Πλάτωνος: 'Η αγάπη έξυψοί.. Οὐδὲν γλυκύτερον και ισχυρότερον της αγάπης.. Οὐδὲν υπάρχουν οὔτε εις τον ουρανόν, οὔτε εις γῆν καλλίτερον της αγάπης, διότι ή αγάπη γεννᾷται από τον Θεόν, και υπεράνω πάντων δημιουργημάτων πρὸς τον Θεόν μόρον εφησυχάζει. Εις τας λέξεις ταύτας συνοψίζεται ή ιστορία της ψυχής, της επί μακρόν άνυσύχου και περι τὸ τέλος ειρηνικῆς του Ρακίνα.

Κατὰ τον Jules Lemaitre

'Ελένη Γεωργιάδου

Ο ΚΑΘΡΕΦΤΗΣ

I

'Ητο ένα βασίλειον εις τὸ όποϊον δεν υπῆρχον διόλου καθρέφτες. "Ολους τούς καθρέφτες, αυτούς ποῦ κρεμούν στον τοίχο, αυτούς ποῦ κρατούν στο χέρι, αυτούς ποῦ έχουν στην τζέπη όλους κατὰ διαταγήν της βασιλίσης; τούς έσπασαν σε θρύματτα. "Αν εύρισκον κανένα μικρό καθρεφτάκι σε κανένα σπίτι, τιμωροῦσαν τούς κατοίκους με θάνατο και με τὰ πειρ φριχτὰ βασανιστήρια. "Οσο γιὰ τήν αὔτια της παράξενης αὔτης διαταγῆς, μπορω πολλο καλὰ να σεξ τήν πῶ. "Ασχημη σε βαθμὸ ποῦ και τὰ χειρότερα τέραττα θα φαίνονταν ώμορφα μπροστὰ της ή βασίλισσα δεν ήθελε, όταν περνούσε μέσα απ' τῇ πόλι, να βλέπη τήν μορφή της, αφού ήξερε πῶς ήτον άπαισία. Τούλάχιστον ειχε τήν ευχαρίστησι να ξέρη πῶς και αι άλλες δεν θα μπορούσαν να δοῦν πῶς εινε ώμορφες. Βέβαια όλες οι νειές της χώρας αὔτης; δεν ήσαν διόλου ευχα-

ριστημένες. Τί τάχα να έχης τὰ ποιδ εύμορφα μάτια του κόσμου, στόμα δροσερὸ σαν τριαντάφυλλο και να στολίζης τὰ μαλλιά σου με λούλουδα, ζμα δεν μπορείς να βλέπης οὔτε τὰ μαλλιά σου, οὔτε τὸ στόμα σου, οὔτε τὰ μάτια σου; Για όσεσ μπορούσαν να καθρεφτιζωνται μετὰ στα ρυάκια και μετὰ στις λίμνες, έλαβε και γιὰ αὔτας όλας τας προφυλάξεις. Σκέπασε με σανίδια τὸ ένα πολύ κοντὰ στο άλλο όλους τούς ποταμούς και τις λίμνες της χώρας, εβγαζαν νερο από πηγάδια τόσο βαθιά ποῦ δεν μπορούσαν να δοῦν διόλου τήν ύγρη επιφάνεια και όχι μέσα σε κουβάδες ποῦ πάλι θα μπορούσαν να καθρεφτιζωνταν, αλλά μέσα σε πολύ άνάβραχ άγγεια. 'Η άπελπισία ήτον πολύ πειδ μεγάλη από ό,τι μπορει κανεις να φανταστῇ, περισσότερο γιὰ τις ώμορφες ποῦ δεν ήτον πράγμα σπάνια γιὰ αὔτον τάν τόπο, όπως και στους άλλους; ή βασίλισσα ήτον πολύ ευχαριστημένη ποῦ οι υπήκοοί της δεν ειχον τήν ευχαρίστησι να γνωρίζουν τον έκαστό τους, οὔτε αὔτη θα ειχε τήν φρίκη να βλέπη μέσα σε καθρέφτη.

II

Σ' ένα χωριό της χώρας αὔτης ζούσε μία νειά ποῦ τη λέγανε Γιακύνθη, ποῦ ήταν λιγώτερο λυπημένη από τις άλλες γιὰ αὔτὸ τὸ κακό, γιὰτι ειχε ένα άρραβωνιαστικό. "Οποιος σε βρίσκη ώμορφη και δεν παύη να στο λέη, μπορει να χρησιμεύη γιὰ καθρέφτης.

— Πῶς; αλήθεια; τὸ χρῶμα των ματιῶν μου δεν έχει τίποτα ποῦ μπορει να μην άρέση;

— Μοιάζουν με δύο άστέρια, τόσο πῶς έχουνε.

— Δεν είμαι διόλου μαύρη;

— Πρέπει να ξέρης πῶς τὸ μετωπὸ σου εινε πολύ καθάριο και πολύ λευκὸ από τὸ χιόνι, πρέπει να ξέρης πῶς τὰ μάγουλά σου εινε σαν ὦχρά τριαντάφυλλα. Πῶς τὰ χεϊλη σου μοιάζουν με κεράσι ὦριμο.

— Και τὰ δόντις μου, σε παρακαλῶ;

— Πῶς τὰ κουκιά τὸ ρύζι, τόσο λεπτὰ σαν αὔτα δεν εινε έτσι άσπρα. "Οσο γιὰ τ' αὔτάκια σου άνάμεσα από τὰ ὦμορφα σγουρὰ μαλλιά φαίνονται δύο κοχλίδια, τόσο περιπελεγμένα σαν νεοάνοιχτα γαρύφαλα εινε.

'Ετσι πάντῃ μιλούσαν, κεινη μαγεμμένη, κεινος περισσότερο ευτυχῆς, μετὸ δεν ειλεγε λέξι ποῦ να μην ήτον αὔτη ή αλήθεια. "Οσα ειχε τήν ευχαρίστησι κεινη ν' ακούη, ειχε κεινος τῇ χαρὰ να τὰ βλέπη. Τόσο πολὺ και τόσο καλὰ οι ψυχές τους συνεννοούταν ποῦ ή αγάπη τους γίνονταν ὦρα με τήν ὦρα πειδ μεγάλη. Τήν ήμέρα ποῦ τήν ρώτησε αν ήθελε να γεινη ταίρι της, κοκκίνησε βέβαια, με δεν ήτον από φόβο, ὦποιος έβλεπε τὸ χαμόγελό της βέβαια ήξευρε πῶς δεν ήθελε να πῇ όχι. 'Η μόνη δυστυχία ήτον πῶς τὸ νεο του γάμου εφτασε και εις τὰ αὔτια της κακῆς βασιλίσης, ποῦ μόνητης χαρὰ ήτον να ταράζη τῇ χαρὰ των άλλων, και τήν Γιακύνθη περισσότερο από όλες τήν μισούσε, γιὰτι ήτον και πολύ ὦμορφη.

III

Μια μέρα ποῦ πήγαινε περίπατο, λίγο καιρὸ πριν απ' τούς γάμους, μέσα σ' ένα περιβόλι. μιὰ γρηὰ τήν πλησίασε και της ζήτησε λεημοσύνη, επειτα ξάφνου, απομακρύθηκε, ξεφωνίζοντας σαν να πάτησε κανένα φείδι.

— "Αχ! οὐρανε! τί ειδα!

— Τί έχεις καλή μου γρηὰ, τί ειδες; Μίλησε.
— Τὸ ποῦ άσχημο πράγμα του κόσμου.
— Βέβαια δεν είμαι 'γώ, ειπεν ή Γιακύνθη χαμογελώντας.
'Αλλοίμονο! ναι, δυστυχημένο μου παιδί, συ εισαι! πολὺ καιρὸ είμαι στον κόσμο, με ποτέ μου ακόμη δεν απήνητησα τόσο άσχημο πλάσμα σαν και σένα, ειπεν.

'Εκατὸ φορὲς πολὺ άσχημη απ' ότι μπορω να σου πῶ.

— Πῶς! τὰ μάτια μου;

— "Εχον τὸ χρῶμα της στάχτης, με πάλι δεν θα ήτον τόσο άσχημα αν δεν αλλοιωθώριζες με τέτοιο τρόπο και τὸ δέμα σου νομίζει κανεις πῶς ετριψες με κάρβουνα κοπανισμένα τὸ μετωπο σου και τὰ μάγουλα.

— Τὸ στόμα μου;

— Εινε χλωμὸ σαν μαραμμένο λούλοδο του φθινόπωρου, και τὰ δόντις σου εινε κίτρινα και μεγάλα ποῦ κανουν φρίκη.

— "Α! τούλάχιστον τ' αὔτιά μου;

— Εινε τόσο κόκκινα και τόσο μαλλιασμένα, κάτω απ' τὰ στούπινα μαλλιά σου, ποῦ εινε αδύνατο να τὰ δη κανεις χωρις αηδία. Και εγὼ δεν είμαι ὦμορφη, με νομίζω πῶς θα πέθαινα από λύπην αν ήμουνα τόσο άσχημη σαν και σένα.

Μόλις ειπε αὔτα τὰ λόγια ή γρηὰ — βέβαια θα ήτον καμμίς κακή μοῖρα, φίλη της κακῆς βασιλίσης — εφυγε γελῶντας με άπαισιο γέλοιο, ἐνῶ ή Γιακύνθη επεσε πάνω σ' ένα πάγκο μισολυγοθυμισμένη και λουσιμένη απ' τὰ δάκρυα, άνάμεσα στις δύο μηλιές.

IV

Τίποτα δεν μπορούσε να τήν διασκεδάση απ' τῇ λύπη της. «Είμαι άσχημη! Είμαι άσχημη! ειλεγε πάντα. Στὰ χαμένα ό άρραβωνιαστικός της τήν βεβαίωνε τὸ ενάντιο με τούς ποῖδ μεγάλους όρκους». "Αφσέ με! μου λές ψέματτα, γιὰτι με λυπᾷσαι. Τῶρα καταλαβαίνω όλα. Δεν ήτον αγάπη αὔτη ποῦ αὔτανόσουνα γιὰ μένα, ήτο λύπη! 'Η ζητιάνια δεν ειχε κανένα συμφέρο να με γελάτη. Για να τήν βγάλη απ' τήν πλάνη, φαντάστηκε να προσκαλέση πολλούς νερούς, και καθένας απ' αὔτους με ξεχωριστὸ τρόπο ύμνούσε τήν ὦμορφή της και πολλές γυναίκες της ειπον τὰ ἴδια, αλλά με τρόπο λιγώτερο βεβαιωτικό. Με όλα αὔτα τίποτε δεν έκανε, ή δυστυχημένη Γιακύνθη ειχε πάντα τήν ιδέα πῶς ήτον άντικείμενο φρίκης. «Κάνετε ότι εινε δυνατὸ γιὰ να με παρηγορήσετε» ειλεγε πάντα, και επειδη ή άρραβωνιαστικός της τήν βίαζε να όρίση τήν ήμέρα του γάμου της. α'Εγὼ να γεινω γυναϊκά σου, του ειπε, ποτέ! Σ' αγαπῶ πάρα πολὺ ποῦ ποτέ δεν θα τὸ κάμω αὔτὸ». Καθένας καταλαβαίνει τήν άπελπισίαν εκείνου ποῦ τήν αγάπησε τόσο πολὺ. "Επεσε στα γόνατα, τήν παρεκάλεσε, τήν ξαναπαρεκάλεσε, με κεινη πάντα τ' άπεκρινετο: «Πῶς ήτον πάρα πολὺ άσχημη γιὰ να γεινη ταίρι του». Τί να κάμη; τὸ μόνον μέσον να βγάλη ψεύτρα τῇ γρηὰ και να φανῇ ή αλήθεια, ήτο να φέρη ένα καθρέφτη στην Γιακύνθη. Με καθρέφτης μέσα σ' ὄλην τήν χώρα δεν υπῆρχε, και ό φόβος ποῦ ειχαν γιὰ τήν βασίλισσα ήταν τόσο μεγάλος, ποῦ κανεις τεχνίτης δεν θ' αποφάσιζε ποτέ να κάμη ένα.

—α'Ε! λοιπόν θα πᾶω στο παλάτι, ειπε τέλος ό δυστυχος άρραβωνιαστικός, ὦσο κακή και αν εινε ή βασίλισσά μας δεν εινε δυνατὸ να μη συγκινηθῇ από τὰ δάκρυά μου και απ'

τήν ὡμορφίαν τῆς Γιάκύνθης, θὰ διατάξῃ νὰ παύσῃ ἡ φοβερὴ διαταγὴ τῆς ἀπὸ τὴν ὁποία γίνονται ὅλα τὰ κακὰ, ἔστω καὶ γὰρ λίγες ὥρες.

"Ἐκαμε πολλοὺς κόπους γιὰ νὰ πείσῃ τὴν νεῖξ νὰ πάῃ στὸ παλάτι, δὲν ἤθελε νὰ φανῆ ἄφοῦ ἦτον τόσο ἀσχημὴ, καὶ ἔπειτα, τί ἄλλο θὰ τῆς χρῆσιμευε ὁ καθρέφτης, παρὰ νὰ τῆ βεβαιώσῃ γιὰ τὴν μεγάλη δυστυχία τῆς! Τέλος ἀποφάσισε νὰ πάῃ, ἄμα εἶδε πῶς ὁ φίλος τῆς ἔκλαιγεν.

V

— Τί εἶνε αὐτό; εἶπεν ἡ κακὴ βασίλισσα ποῖοι εἶνε αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ τί ζητοῦν ἀπὸ μένα;

— Βασίλισσα, ἔχεις μπροστὰ σου τὸν ποῖο δυστυχισμένο ἄνθρωπο ποῦ εἶνε σὶ τὸ κόσμο.

— Ὁραία αἰτία γιὰ νὰ ἐρθετε νὰ με ἀνησυχίσετε.

— Μὴν εἶσαι ἔτσι ἀσπλαγχνῆ.

— "Ε! καὶ τί μπορῶ νὰ κάμω ἐγὼ στοὺς πόνους τῆς ἀγάπης σας;

— "Ἄν ἀφηνες ἓνα καθρέφτη...

"Ἡ βασίλισσα σηκόθηκε πάνου, κατακίτρινη ἀπὸ θυμὸ.

— Τολμᾷς νὰ μιλήσης γιὰ καθρέφτη, τοῦ εἶπε, τρίζοντας τὰ δόντιά τῆς.

— Γιὰ τὴν ἀγάπῃ τοῦ Θεοῦ, μὴν θυμῶνῃς ἔτσι βασίλισσα, καὶ ἄκουσέ με πρῶτα. Αὐτὴ ἡ κόρη ποῦ βλέπεις μπροστὰ σου τόσο ὡμορφῆ, ἔχει πέσει στὴν ποῖο μεγάλη πλάνη, νομίζει πως εἶνε πολὺ ἀσχημῆ.

— Καὶ βέβαια! εἶπεν ἡ βασίλισσα μ' ἀπάισιο γέλιο, γιὰ τὴν ποτὲ δὲν εἶδα, νομίζω, ποῖα φοβερὸ πρᾶγμα.

"Ἡ Γιάκύνθη, μόλις ἄκουσε αὐτὰ τὰ λόγια, νόμισε πῶς θὰ πέθαινε ἀπὸ λύπην. Ἀμφιβολία ποῖα δὲν ἦταν, ἀφοῦ καὶ στὰ μάτια τῆς βασίλισσας καθὼς στὰ μάτια τῆς γρηᾶς ἦτον τόσο ἀσχημῆ. Ἀργά, ἀργά, ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἔπεσε μισολιποθυμισμένη στὰ πόδια τοῦ θρόνου, σὰν πεθαμένη. Ἄλλ' ἐκεῖνος, ἀκούσας τοὺς φριχτοὺς αὐτοὺς λόγους, ὠργίστηκε καὶ φώναξε μ' ὄλην τὴν δύναμιν πῶς ἡ βασίλισσα ἦτον τρελλή, ἐκτὸς ἂν εἶχε λόγο νὰ λέῃ τέτοιο ψέμα. Δὲν ἔλαβε καιρὸ νὰ πῆ ἄλλη λέξι, οἱ φύλακες τὸν εἶχον πιάσει καὶ τὸν κερτοῦσαν σφιχτὰ εἰς ἓνα σημάδι τῆς βασίλισσας. Κάποιος πλησίασε, ποῦ ἦτον ὁ δῆμιος, ἦτον πάντα κοντὰ στὸ θρόνο, γιὰ τὴν σὲ κάθε στιγμὴ δυνατὸ νὰ τὸν εἶχαν ἀνάγκη.

— Κάμε τὸ καθήκόν σου, εἶπεν ἡ βασίλισσα, δείχνοντας τὸ δύστιχο νεῖδ.

"Ὁ δῆμιος τότε σήκωσε ἡσυχᾶ ἓνα πλατὺ καὶ γαλιστερὸ σπαθί, τὴν ὥρα κείνη ἡ Γιάκύνθη μισοάνοιξε τὰ μάτια καὶ μὴ γνωρίζοντας ποῦ βρίσκεται ἔψαχνε τὸν ἀέρα μετὰ τὰ χέρια τῆς... τότε δύο φωνὲς πολὺ διαφορετικὲς ἢ μιὰ τῆς ἄλλης ἀκουστήκαν, μιὰ φωνὴ χαρᾶς, γιὰ τὴν μὲσα στὸ γαλιστερὸ σίδερο ἡ Γιάκύνθη εἶδε τὴν ὡμορφίαν τῆς! καὶ μιὰ φωνὴ ἀγωνίας, γιὰ τὴν ἄσχημῆ καὶ κακὴ βασίλισσα πέθαινε ἀπὸ ντροπῆ καὶ φρίκη γιὰ τὴν εἶδε καὶ ἐκείνη τὴν ἀσχημὴ τῆς μὲσα στὸν ἔξαφνο καθρέφτη.

(Κατὰ τὸν Catulle Mendès)

Εἰρήνη Νικολαίδου

Ἡ ΓΥΝΗ ἘΝ Τῆ ΤΕΧΝῆ

Δύο νέαι καλλιτέχνιδες συνητήθησαν ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς γλυπτικῆς παρὰ τὸ ἀριστοῦργημα τῆς Bellone de Gerôme. Ἡ μία ξανθὴ, ὠραία, ἦτο εὐειδής, ἀλλ' ἀτημέλητος. Ἡ ἄλλη, ὑψηλὴ, μελαγχρωμένη, ἐπιμελημένη, ἐφερνεῖς τὰς ἐλαχίστας τῆς ἐνδυμασίας τῆς λεπτομερείας τὴν σφραγίδα τοῦ καλοῦ καὶ πλουσίου.

Ἡ μικρὰ ξανθὴ ἦτο ζωγράφος καὶ νῦχαιστίτευτο, μελετῶσα καὶ κρίνουσα τὰ ἔργα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχον ἐξέλθει τοῦ χρωστικῆς τῆς. Ἡ ἄλλη αἰδοῦς τοῦ μελοδράματος εἶχε ἐξοικειωθῆ νὰ θεωρῆ ἑαυτὴν ὡς καλλιτέχνιδά καὶ ἡ ὑποκλέπτουσα ὀπίθεν διήρχετο πᾶν ὅ,τι ἀληθὲς καὶ τέλειον, τὸ οἰκειοποιεῖτο πρὸς ἐξωραίσμὸν καὶ πλήρη τελειοποίησιν τῆς.

Ἡ Bellone αὐτὴ τοῦ μεγάλου καλλιτέχνητος εἶχεν ἐλκύσει ἁμφοτέρως. Ἡ μικρὰ ξανθὴ περιεφέρετο περὶ τὸ ἀγαλμα ἐξήταζεν, ὑπελόγιζεν, ἀνεμέτρα, εὕρισκε τὴν μίαν γραμμὴν ὠραϊάν, τὴν ἄλλην ὄχι. Ἡ αἰδοῦς, καρφωμένη εἰς τὴν θέσιν τῆς, μετὰ τὸ στῆθος ἀναπαλλόμενον, εἶχε τὰ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς.

Αἶφνης τὸ βλέμμα τῆς ζωγράφου μεταφέρεται ἀπὸ τοῦ ἀγάλματος πρὸς τὴν ζωσαν ἐνώπιόν τῆς κκλλονὴν καὶ ἐκπλακτός πρό τῆς καταφανοῦς συγκινήσεως τῆς ὠρχίας, ἣτις ἐπλεεν εἰς τὴν μέταξκα καὶ τὰ ἄνθη καὶ τὰ τριχάπια, ἀνεφώνησε μεταξὺ τῶν ὀδόντων τῆς. Ἰδοῦ μίαν εὐμορφῆ, ἀλλὰ καὶ ἐξημμένη κεφαλή.

Καὶ ἡ ἄλλη, ἣτις ἠτθάνετο τὸ φλέγον βλέμμα τῆς νὰ πίπτῃ ἐπ' αὐτῆς, λέγει ὡς ἐν ὄνειρῳ:— "ὦ! πόσον μέγα, πόσον ἔξοχον, πόσον ὠραϊὸν εἶναι!

— Ὁραϊόν, ναί, ἀπαντᾷ ἡ ζωγράφος, μέγα, ὄχι.

— "ὦ! μὴ μοῦ ἀρκαίρετε τοιαύτην εὐχαρίστησιν! Πῶς! δὲν εἶναι μέγα! Εὕρισκετε ἔτι Νικητοῦσαν ὁ ἱός ἠτομικρός; Ὅχι ἡ Πάττη δὲν εἶναι μεγάλη; Ἄλλ' αὐτοὶ εἶναι οἱ γίγαντες τῆς ἀνθρωπότητος. Ἴσως εὕρισκετε τὴν γυναῖκα αὐτὴν μικρὰν τὸ ἀνάστημα, ἀλλ' εἶναι κολοσσιακά κατὰ τὸ αἶσθημα, τὴν ἐνεργητικότητα, τὴν δραστίν. Δὲν αἰσθάνεσθε λοιπὸν ὅ,τι αἰσθάνεται ἡ γυνὴ αὕτη; Δὲν βλέπετε λοιπὸν ὅ,τι βλέπῃ; Τὸν ὄχλον, ὅστις τρέχει πρὸ αὐτῆς, ὅστις φωνεῖ, πίπτει, τὰ σραγάς καὶ τὰς αἰματοχυσίας, τὸ πῦρ καὶ τὸν θάνατον! Δὲν ἀκούετε ὡς αὕτη τὸν κερυκὸν, ὅστις ἀπειλεῖ, τὰς σραίρας ὅπου συρίζουν, τὸν ἀπαῖσιον τῶν ὀδείων κρότον; Ἰδετε τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς τραυματίας, τοὺς συνωστιζομένους ὑπὸ τοὺς πόδας τῶν ἀρηνιαζόντων ἵππων! Δὲν ἀκούετε λοιπὸν τὴν κραυγὴν τῆς, ἡ ὁποία διασχίζει τὸ ἀπειρον! Εἶναι τρελλή, ἀλλ' εἶναι ὠραία. Εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς φρίκης, τοῦ χάους, τῆς καταστροφῆς!

"Ἢδη ἡ μικρὰ ξανθὴ, καρφωμένη εἰς τὴν θέσιν τῆς, ψιθυρίζει μεταξὺ τῶν ὀδόντων τῆς:— "ὦ πόσον εἶσθε ὠραία!

— Τὸ εἰξεύρω, ἀπαντᾷ ἡ ἄλλη. Εἶσθε γλύπρις, κυρία; Ὅχι, ζωγράφος;

"Ἄ! διὰ τοῦτο δὲν δυνάμεθα νὰ αἰσθανθῶμεν ἐν καλλιτέχνειά μετὰ τὸν αὐτὸν τρόπον! Δι' ἐσὲ τὸ ἀγαλμα τοῦτο εἶναι μίαν σοφὴ σύνθεσις ὕλης καὶ γραμμῶν, ὑπολογισθεῖται καθ' ὠριτισμένους νόμους καὶ κανόνάς. Δι' ἐμὲ εἶναι τραγῳδία ὁλό-

κληρος. Εὕρισκε ἔπ' αὐτοῦ τὴν ἀπληστίαν, τὴν ζηλοτυπίαν, τὸ μῖσος, τὴν σκληρότητα, αἰτινες κυφοροῦν τὴν κλοπὴν αὐτὴν, τὸ ἐγκλημα, τὴν ἐν μεγάλῳ δολοφονίαν, τὸ τερατῶδες αὐτὸ ἀνοσιούργημα, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται πόλεμος. Τοὺς ἄμαθεῖς, τοὺς δούλους τῶν ἰσχυρῶν, ριπτομένους ἀνὰ χιλιάδας εἰς τὴν ἄβυσσον τρομερῶν ἀθλιότητων, εἰς αἴσχος, εἰς ἀπαίσιον ἐγκλήματα, διὰ τὰ ὁποῖα κοινωνία διεφθαρμένη ἀπονέμει τίλους ψευδεῖς δόξης.

— Ἄλλ' εἶσθε συγγραφεὺς, κυρία; εἶσθε δημοσιογράφος, ποιήτρια, ὥστε νὰ ἔχητε τὴν φαντασίαν τὸσον ζωηράν, νὰ ἀγαπᾶτε καὶ αἰσθάνεσθε τὸσον τὸ καλόν, ὥστε νὰ βλέπετε τὰ πάντα μετὰ φανὸν μεγαθυτικόν, νὰ τὰ ἐξυψόνετε, νὰ τὰ τελειοποιήτε, νὰ τὰ παρουσιάζετε ὑπὸ ἄλλην ὄλως μορφήν;

— Ὅχι! δὲν εἶμαι ποιήτρια, ἀλλ' ἀνήκω εἰς κόσμον ἄλλον. Ἄλλως τὸ ἔργον μου μὴ ἐπιβάλλει νὰ ὁμοιῶμαι ἐναλλάξ πρὸς τὰ πλέον ἀνόμοια πρόσωπα, νὰ ζῶ ἐν τῆς ζωῆς των καὶ νὰ ἀποθνήσκω τὸν θάνατόν των. Εἶμαι αἰδοῦς τοῦ μελοδράματος.

Καὶ τὰ ἀγάλματα σὰς συγκινοῦν, αἱ εἰκόνες σὰς ἐλκύουν καθ' ὑπερβολήν. Ὅλοι οἱ κλάδοι τῆς Τέχνης ἔχουν ἀνάγκη ἀλλήλων διὰ νὰ τελειοποιηθῶν. Ἡ ζωγραφικὴ καὶ ἡ γλυπτικὴ ἂν καὶ εἶναι τέχναι δημιουργικαὶ δὲν ἔχουν ἄρα ἀνάγκην ἰδεῶν, προτύπων, ὑποδείγματων;

— Ναί. Ἄλλ' ἡ μουσικὴ εἶναι τέχνη ἀτελής, ἀχάριστος, ἐφήμερος....

— Βεβαίως. Ἄλλὰ καὶ πόσον ἐπαγωγὸς καὶ πόσον μεγάλη καὶ ἐξευγενιστικὴ! Ἐκφράζει τὴν αὐτὴν ἰδέαν, ἣν σεῖς ἀποτυποῦτε ἐπὶ τῆς ὄρθνης, ἣν ὁ γλύπτῃς σκαλίζει εἰς τὸ ψυχρὸν καὶ ἀψυχον μάρμαρόν του. Διερμηνεύει ὅλα τὰ αἰσθήματα καὶ τὰς πλέον δραπέτιδας ἐντυπώσεις καὶ τὰς διασκορπίζει περὶ αὐτὴν μετὰ καταπληκτικὴν γενναϊότητα. Ἐὰν ζῆ ὀλιγώτερον τῶν ἄλλων τεχνῶν, εἶναι ὅμως πλουσιωτέρα καὶ ἐπαγωγότερα ἐκείνων. Δίδει εἰς ὄλους, μικροὺς καὶ μεγάλους ἀπὸ τοὺς ἀμυθῆτους θησαυροὺς τῆς, σκορπίζει εἰς πτωχοὺς καὶ πλουσίους ἐξ ἴσου τὴν χαρὰν καὶ τὴν ἠδονήν. Ἀγαπᾶτε τὴν τέχνην σας, κυρία. Ἄλλὰ μὴν ὑποτιμᾶτε τὰς ἄλλας. Ἐκάστη ἐξ αὐτῶν ἔχει ἰδίαν ἀρετὰς, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ τέλειον τοῦ ἐπὶ τῆς γῆς ἰδεώδους.

Μίνα Κρούζεμαν.

ΕΙΣ ΑΞΙΩΜΑΤΙΚΟΝ ΡΙΨΑΣΠΙΝ

Καλέ μου αξιωματικέ, ὅπου φορεῖς μετὰ χάρη

στὴ μέση σου τὴ λυγρὴν τὸ δαμασκί σπαθί

Καὶ βγαίνεις ἐξ ἠλευτῆς μετὰ κάλι μετὰ καμάρι

Πῶς τὸν ἐχθρὸν, τὸν ἀφηνεσε στὴ χώρα μας τὰ ἰθὴ;

Τὰ μάτια σου τὰ ὡμορφα ποῦ σπειθηροβόλουε,

τὰ κοραλλένια χεῖλη σου ποῦ τρέμουνε μ' ὀργή

Ποῦ φαίνεται πῶς τὸν ἐχθρὸν σὲ μάχη προκαλοῦνε

Κ' ὅμως ἐπάτησ' ὁ ἐχθρὸς τὴν ἀμοιρῆ μας γῆ!

Τὸ μέτωπό σου τὸ πλατὺ, ὅπου ψηλὰ κρατεῖς

Κ' αὐτὰ τὰ στήθια τ' ἀντρικὰ δὲν δείχνουνε δεῖλα,

Σὰν τὸν ἀντὶ περίφρατος ἑστὸ δρόμο περπατεῖς

Κοι ὅμως μὴ πῆσαν' οἱ ἐχθροὶ τὴν δόλια Θεσσαλία!

Εἶνε μεγάλο δικαιο γάντις, χρυσᾶ σηρεῖται
 Με περηφάνεια κάθε νεῖος καὶ πόθο τὰ φορῆ
 Καὶ ὅμως τοῦρκοι κάψανε τῶν Θεσσαλῶν τὰ σπῆτια
 Καὶ στὴ Λαμία ὁ ἐχθρὸς ἀκόμη προχωρεῖ.

Καλέ μου αξιωματικέ, πῶς ἤθελα νὰ βάλλω

τὸ χέρι μου στὸ στήθος σου ἐκεῖ ἀριστερὰ

Καὶ μόνη νὰ βεβαιωθῶ γιὰ κατὶ π' ἀμφιβάλλω.

Νὰ μάθω ἂν του ἐθνους μας σὲ θλίβ' ἡ συμφορά.

Νὰ ἰδῶ γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας ποῦ πάσχει ἂν ποιεῖς,

"Ἄν σκεπτικὸς στὸ μέτωπο τὸ χέρι σου στηρίξῃς,

"Ἄν μετὰ τὸ διαβήτη σου τις νύχτες ἀγρυπνῆς,

"Ἄν τώρα κὰν τὰ σύνορα τῆς χώρας σου γνωρίζῃς.

Κι' ἂν τῆς ντροπῆς αἰσθάνθηκες τὸν πόνον τὸ πικρὸ,
 Στὸ μέλλον ἂν τὸ βλέμμα σου στρέψῃς μ' ὀργὴ κ' ἐλπίδα,

"Ἄν σοῦ ἔδωσαν ἢ ἤττά μας μᾶθημα φοβερὸ

Τότε ἄς κράξωμε μαζὴ «Ζήτω ἡ γλυκεῖα πατρίδα».

Κατὰ τὸν Francois Coppée Κρυσταλλία Δασκαλοπούλου.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἡ γυναικεῖα ψῆφος ἐν Γαλλίᾳ. Οἱ ἀγῶνες τόσοι ἐτῶν καὶ αἱ προσπάθειαι τῶν γυναικῶν τῆς Γαλλίας, πρωτοστατούσης τῆς αἰδοίμου Μαρίας Δεραϊμ, περὶ σχετικῶν τιμῶν δικαιομάτων τῶν γυναικῶν ἐν τῇ γαλλικῇ νομοθεσίᾳ, ἐστέφθησαν τέλος ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Οὗτω ὁ Γαλλικὸς νόμος ἀναγνωρίζει ἀπὸ μιᾶς ἡδὴ ἑβδομάδος πρὸς τὰς γυναῖκας τῆς Γαλλίας, τὸ δικαίωμα νὰ παρίστανται ὡς μάρτυρες εἰς πᾶσαν συμβολαιογραφικὴν πράξιν, νὰ ἔχωσι ψῆφον εἰς τὰ οἰκογενειακὰ συμβούλια καὶ νὰ κηδεμονεύωσι τὰ τέκνα των, δικαίωματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα, οἱ παρὰ τοῦ Νικητοῦσαν θεσπιθέντες νόμοι ἀπέκλειον μέχρι σήμερον πᾶσαν γυναῖκα.

Πολιτικά δικαίωματα τῶν Ἀμερικανίδων. Αἱ Ἀμερικανίδες πρὸ πολλῶν ἡδὴ ἐτῶν χείρουσι τῶν ἄνω δικαιομάτων, κατὰ τὸ τελευταίως δὲ συγκαλεθὲν ἐν Βοστὼν συνέδριον ἀπέδειξαν αὐταὶ τὰ μεγάλα ἀποτελέσματα, ἅτινα αἱ ἐνεργεῖαι αὐτῶν ἐπέφερον κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη. Ἢδη ἐν Καλλιφορνίᾳ καὶ Μασσαχουσέτῃ πλείστων δικαιομάτων ἀπολαμβάνουν αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἀφ' ἑτέρου προστήνεγκον ἀνεκτιμητόους ὑπηρεσίας εἰς τὸν Ἀμερικανικὸν λαόν.

Μόνον κατὰ τὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Ἀμερικῆς αἱ Ἀμερικανίδες ἐδαπάνησαν ἐξ ἰδίων ἐράντων καὶ συνεισφορῶν σαράντα ἑκατομμύρια δολλάρια, ἦτοι διακόσια ἑκατομ. φρ. πρὸς νοσηλείαν τραυματιῶν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δα Ε. Δ. Πάτρας. Σήμερον μόνον μανθάνω ότι η έν λόγω νηπιαγωγός δέν μετέθε είς Πάτρας. Γράφω.—Καν Αί. Ι. Χ. Κ)πολιν. Έλήφθησαν. Ένεγράφητε.— Δα Ε.Μ.Θ. Κέρκυρα Δρ. 25, αντίτιμον 5 συνδρομών Έστορ. Γυναϊκές έλήφθησαν. Εύχαριστούμεν θερμώς. Γράφομεν.— Καν Μ.Α.Δρ. Σπέτσας. Έ η γνώμη σας πολύ σοφή. Έλλ' ήλθαν αι Έθνικαί μας καταστροφαι και πάσα η προσοχή μας συνεκενρώθη προς τά σχετιζόμενα προς αυτάς.— Δα Ε. Δ. Πάρον. Σας εύχαριστώ θερμώς διά την εύγενή πρόσκλησιν και την προσφερομένην φιλοξενίαν. Θά προσπαθήσω να σας εύχαριστήσω — Καν Π. Λ. Είς την κ. Κ. Έγραφα. Δυστυχώς μέχρι σήμερον δέν εύρέθη τό καταλληλον πρόσωπον.—Καν Αί. Θ.Κ. Έδραν. Έπιστολή σας μετά δρ. 30 έλήφθη. Μυρίας εύχαριστίας δι' εύγενή φροντίδα —Καν Ε.Γ. Α. Έθνας. Έ αντίτιμον 11 συνδρομών Έστορίας τών Έλληνίδων έλήφθη. Έπειρον εύγνωμοσύνην.— Δα Κλ. Γ. Κ. Μελιγαλά. Έπιστολή σας μετά δρ. 10 έλήφθη. Εύχαριστίας πολλάς.— Δα Εδ. Π. Κ. Μύκονον. Νά είσθε βεβαία ότι πάντοτε θά δημοσιεύηται ό,τι δύναται να μην άδική την γράφουσαν.— Δα Ο.Μπ.Κα. ρουσάδες Σημειώσατε έλλείποντας άριθμούς.— Δα Τ.Χ. Κάρυστον. Σας στέλλω καταστατικόν. Ζητούμενον άποσταλήσεται, εδθός ως κάμω, διότι επί του παρόντος στερούμαι. Εύχαριστώ θερμώς δι' εύγενή αισθήματα. Χρήματα έλήφθησαν.—Κα Κ. Κ. Καλλαρύτας. Ζητούμενον λαχείον άπεστάλη. Ίσως έπεξηρέθη είς ταχυδρομείον.Χρήματα έλήφθησαν.—ΚανΜ.Π.Ρ. Μαλορρωσίαν. Χρήματα έλήφθησαν. Συμμορφούμεθα οδηγίαις σας. Γράφομεν.—Κας κ. Α.Σ.ΖαχάρωΕ.Σ.Χ. Πόρτ-Σαίτ, Εδ.Κ Ένδρον, Γ.Ι Στρ.Ζάκυνθον, Εδ. Π.Μ.Έθάκη,Μ. Γ. Κ. Καλάμας,Εδ.Κ Μύκονον,Ε.Π. Λ. Καλάμας,Ο.Γ. Τρίπολιν, Αί. Π. Έλεξάνδρειαν,Ν.Β. Θήραν,Στ. Α. Λαμίαν, Α Σ. Τεργέστην, Ε.Α.Κ. Πάτρας, Ι.Κ. Έργοστόλιον, Π.Δ. Ναύπλιον,Μ.Α.Β. Σύρον, Θ Ζ.Γ. Λάρισσαν, Μ.Α.Μ. Λαμίαν, Μ.Δ. Α. Καλάμας, Φ.Δ.Μ. Έργοστόλιον, Α. Μ. Σιμπίν-Κανάτερ, Β. Μπ. Βρουλιαις. Χρήματα έλήφθησαν. Εύχαριστούμεν.—Καν Ο.Κ. Λευκάδα. Έπορώ πώς δέν έλάθετε άπάντησιν είς την έπιστολήν σας' δρ. 15 έλήφθησαν. Γράφομεν και πάλιν.

Παρακαλούνται θερμώς αι κ. κ. συνδρομήτριαι αι καθυστερούσαι μέχρι σήμερον τάς συνδρομάς των να σπεύσουν επί τέλους να άποστείλουν αυτάς. Τήν αυτην παρακλησιν άπευθίνομεν και προς τάς κ. ανταποκριτριάς ως και προς τούς κ. ανταποκριτάς μας να έπισπεύσουν την είσπραξιν και άποστολήν τών καθυστερουμένων,διότι η άταξία αυτη τών είσπράξεων καταντᾶ άνυπόφορος.

ΤΣΟΚΟΛΑΤΑ ΠΑΥΛΙΔΟΥ

Έ Η Παγκοσμίου φήμης τσοκολάτα Παυλίδου είναι τό λεπτότερον και ήδύτερον πρόγευμα, άνωτέρα άσυγκρίτως του καφέ ως μη βλάπτουσα ποσώς τά νεύρα, άλλ' άπεναντίας δυναμώνουσα ταύτα. Είναι ή δυναμωτικωτέρα και θρεπτικωτέρα τροφή ως περιέχουσα έν μεγάλη άναλογία πάντα τά προς θρέψιν άπαιτούμενα συστατικά. Πωλείται άντι 5 δραχ. ή οκᾶ ή δε βανίλλιας δρ. 6.60 και εκάστη κᾶ άρχεί διά τριάντα και πλέον μεγάλα προγεύματα.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Η «ΠΡΟΟΔΟΣ» ΛΕΩΝΙΔΑ Δ. ΖΩΪΟΠΟΥΛΟΥ 60 — Όδός Σταδίου — 60 είδοποιεί ότι

άπό τής αύριον Δευτέρας 20ης τρεχ. έκποιεί μεγάλην ποσότητα ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ υποδημάτων με τιμάς ώρισμένας και ήλαττωμένας κατά 40 0]ο τοίς μετρητοίς.

Τρέξατε είς την εύθηνίαν.

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ ΤΗΣ ΜΑΤΘΙΛΔΗΣ

Τί λαμπρόν η άγιότης! ζωή άγνή! καρδιά καθαρά! Πολύ πλησίον άλλοι θόρυβοι με προσβάλλουν, οί ίστοί εύρίσκονται έν ενεργεία' τραχείται και ιδιότροποι φωναί άκούονται..... Είναι αι Thais (νεοφώτιστοι) αΐτινες εργάζονται..... είναι η οικογένειά μου, άνήκει είς έμέ! ΈΩ δίκαιε θεέ!.....

Μαΐου 10 18.....

Όχι! δέν θά εξέλθω πλέον του δωματίου τούτου' ούτε είς τόν ναΐσκον δέν δύναμαι πλέον να μεταβώ. Ό όρίζων μου περιεστάλη, τόν εύρίσκω τόσον περιωρισμένον ήδη, ώστε δύναμαι άκόμη να διατρέξω τό περίφραγμα του άσύλου. Τά όρια έχουν πολύ πλησιάσει. Οί τέσσαρες τοίχοι του ήσυχαστηρίου μου και η στενή θεά τών δένδρων του κήπου, ίδού ό,τι μοί έμεινεν έκ του άπεράντου κόσμου! Δέν μοί φαίνεται ότι άνθρωπίνον πλάσμα κατέχει όλιγωτέραν θέσιν. Έν τούτοις άκόμη έπρεπε να σμικρυνθῆ, τό διάστημα θά περιωριζετο επί πλέον και πλέον μέχρις ού περιλάβῃ άκριβώς τό λεπτυνθῆν τούτο σώμα. Τούτο θά είνε η τελευταία κατοικία μου.

Ένίοτε είς τό σκότος τών άγρύπνων νυκτῶν μου μοί έφαινετο ότι ήσθανόμην την προσέγγισιν τών τοίχων, οΐτινες θά με περιεσφιγγον κατ' την περίπτυσιν αυτών. Τό τέλος μου δέν είναι μακράν.

Πρό όλίγων εύρισκόμην πλησίον του άνεωγμένου παραθύρου μου, μόνη όπως πάντοτε.Ζητούσα είς τό άπειρον του ουρανού τό άνευ ουδεμιᾶς κηλίδος άγνωσά ποία φαντάσματα, τά όποια με έφερον μακράν τής γῆς. Καταβιβάσασα δε τά όμματα επί τής ύχλου του μετά μέλανος ανιδώματος παραθύρου παρετήρησα άντανακλωμένην ως είς κάτοπτρον μορφήν τινα, τής όποίας η θεά με εξέπληξεν' όφθαλμοί ύπερ τό δέον μεγεθυνθέντες, στόμα άυστηρόν και έπόδυνον πρόσωπον, λεπτυνθῆν, του όποιου τό χρώμα συνεχέετο με την λευκήν καλύπτραν.

Πού λοιπόν συνήντησα άλλοτε την γυναίκα ταύτην; έφορεί ένδυμα μετανωτηριών, πώς συνέθη να μη την ίδω μέχρι τουδε είς τό κοινόβιον; Δι' άποτόμου κινήματος περιεργείας έστράφην' τό όχρόν φάντασμα έστράφη ως έγώ, δέν ήδυνήθη να καταστειλω τό μειδιάμα μου.

—Πώς,είσθε ήμεις,Ματθίλδη; τί εκάματε λοιπόν,πτωχή κόρη, την νεότητα και ώραιότητά σας;.....

Τήν πρό δέκα έτών λησμονηθείσαν ταύτην μορφήν ήτένισα εκ νέου' δέν έφαινετο άνήκουσα είς ζωσαν ύπαρξιν. Ουδεις ήδη ήδύνατο ν' άναγνωρίση τό άτομόν μου. Εΐπον ότι ό χρόνος παρήλθε χωρίς ουδέν να μεταβάλῃ,ουδέν να άποσπάση. Τούναντίον έχει τά πάντα μεταβάλει εκτός τής θλίψεως.

12 Μαΐου 18.....

Έάν μετέβαινον ν' άναμείνω την άφιξιν των είς Χάβρην!..... Εΐμαι έλευθέρα' ουδεμία ύπόσχεσις με κρατεί. Θά κρυφθώ διά να τούς ίδω δια τελευταίαν φοράν' δέν θά ύποπτευθώσι την παρουσίαν μου, και όταν άκόμη διαβώσι πολύ πλησίον μου' τί θά ήδύνατο να είπη είς αυτούς τό καταβεβλημένον τούτο πρόσωπον. Ουδεις θά άνασκιρτήση παραγκωνίζων με έντός του πλήθους. Νομίζω ότι τούς βλέπω: Τόν θεόν μου όλίγον κεκυρωμένον, όλίγον λευκανθέντα, την Λουίζαν πάντοτε ώραϊαν, με χαρακτηριστικά κομψότερα, όποια φέρει είς τάς γυναϊκας η δευτέρα αυτη ώραιότης και τά τρία ώραία τέκνα της με κεφαλάς άγγέλων και εκείνον;..... ω!..... όχι δέν θά μεταβώ!.....

Όταν θά άποβιβάσθωσιν εκείνοι είς την γῆν τής Γαλλίας, έγώ θά περιπλέω άλλας άκτάς.....

Μαΐου 13 18.....

Δέν έγκυκαλείπω πλέον την κλίνην μου' δέν με άφίνουν πλέον μόνην, εύρίσκεται πάντοτε μία μοναχή, προσευχομένη πλησίον μου. Ό ιερέυς ήλθε την πρωίαν θά επανέλθη την έσπέραν δια τάς τελευταίας εύχάς..... έγώ τόν έζήτησα!.....

Έν τούτοις μία σκέψις με καταπιέζει και δέν δύναμαι να την άποδιώξω.

Έπεθύμουν να είξεύρω, εάν πράγματι ήγάπηθην με ήγάπησεν άρα γε όπως έγώ τόν ήγάπων;.....

Άλλοίμονον..... Πλήν τί ώφελεί. Τά πάντα έληξαν..... Κοιμήθητι έν ειρήνη, πτωχή και άτυχής Ματθίλδη!

(Έκ του Γαλλικού). Μαρία Γ. Τερτακίδου